

Ὁ Κορχάδος μάζεψε ἀπὸ τὸν πάτο τοῦ κρα-
τήρα ἕνα ποσὸ σκουριές, πού τίς κατέβασε κάτου
στὴν Πουίβλα. Ἐκεῖ ἀναλύθηκαν καὶ βρέθηκε τὸ
ὄρυχτό ἀρκετὰ πολύτιμο, ὥστε ἔγινε Ἑταιρία μὲ
κεφάλαια πού ἔστησε τοὺς χρειαστοὺς μηχανισμοὺς
καὶ βγάζει τὸ ὕλικό. Ἡ δυσκολία τῆς Ἑταιρίας
εἶναι ὁ ἐργάτης. Γιατί σ' ἐκεῖνο τὸ ὕψος τὸ κρῦο
εἶναι ὑπερβολικό, ἔπειτα φουστύνει φοβερά δροσάπια
κι' οἱ σεισμοὶ εἶναι πολὺ συχνοί. Ἔτσι δὲν εἶναι πολ-
λοὶ οἱ ἐργάτες ὅσοι ἀποφασίζουσι νὰ ζήσουν τόσο
σκληρὴ ζωὴ. Ὡς τόσο βρίσκονται ἀρκετοὶ ὥστε νὰ
προχωρεῖ ἡ δουλιὰ ὅπως ὅπως μὲ κάπιο κέρδος, κι'
εἶναι χωρισμένοι σὲ δύο παρέες πού καθεμιά τους
δουλεύει βδομάδα παρὰ βδομάδα.

Νὰ πῶς γίνεται τὸ κατέβασμα τῶν ἐργατῶν ὡς
κάτου στὸν πάτο. Ἀφοῦ κατεβῶν ἕνα μονοπάτι
λίγο δρόμο φτάνουν σ' ἕνα ὡς εἶδος ράφι ὅπου βρί-
σκεται ἕνα ὡς εἶδος ἀνοιχτὸ κλουβὶ κρεμασμένο ἀπὸ
ἕνα μποζαργάτη (πού λέν οἱ νάφτες). Κάθονται
τότε μέσα στὸ κλουβὶ, κι' ὁ μποζαργάτης τοὺς ἀ-
μολᾷ 500 ποδάρια ὡς ἕναν ὄχτο, ἀπ' ὅπου κατε-
βαίνουν μὲ δέφτερο κλουβὶ καὶ δέφτερο μποζαργάτη
ἄλλα 500 ποδάρια. Τὸ δέφτερο κατέβασμα εἶναι
φοβερό γιατί καθὼς κουνιέται κρεμασμένος στὸν
ἀέρα καὶ τὸ κλουβὶ ὅλο γυρίζει πότε δεξιά πότε ἀρι-
στερά, βλέπεις ἀπὸ κάτου τὸ στόμα ἐνδὲς ἀπὸ κεῖνα
τὰ βάραθρα, πού λέγονται ἀτρύπια μπουγάζια»,
γιατὶ πάντα βγάζουν καθαρὸ ἀέρα, κι' ὅπου αἰῶνια
μουγκρίζουν φοβεροὶ κρότοι. Μὲ τὸ δέφτερο κατέ-
βασμα φτάνεις σ' ἄλλον ὄχτο, ἀπ' ὅπου σκαρφαλώ-
νεις κάτου ὡς ἐκεῖ πού βρίσκεται τὸ θιάφι.

ΣΥΝΕΙΘΙΣΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στὴ δεσποινίδα Σοφία Κ.

I

Ἀκακος, σὰν τὰ παιδιὰ
ἀκούντας παραμῦθι
στὰ ὁμορφά της στῆθη
ἀποκοιμήθη...

Κάθε γλυκόλογο σὰν τὸ λουλούδι
μοσκοβολοῖ τόσο ἀπαλά!..
Κι' ἡ ἔρημις
Κι' ὅλη ἡ νύχτα ἕνα τραγουδῖ
τοὺς γλυκοπαίζει χαϊδευτά...

Ἔτσι—ὦ! δόξα θλιπτή!—
τὸ παραμῦθι ὥραϊο ἐστήθη,
κι' ἀποκοιμούνται
σὰν τὰ παιδιὰ στὴ σιωπή—

Βουδὴ μονάχα γύρω σὰν κάποια θλίψη
ζητάει νὰ σμίξῃ
τὸν πόνο μὲ τὴ χαρά:
—Τὸ ξέρ'τε βαθειά!—
«τὸ παραμῦθι ὥραϊο ἐστήθη
«ὅμως κοιμούνται σὰν τὰ παιδιὰ...»

II.

Γλυκομιλάει τῆς ὁ νιός—
μὰ ἡ κόρη στέκει σιωπηλή..
Κάθε του λόγος καὶ καημὸς
καὶ ξαναζῇ
Ἡ ἴδια ἡ θλίψη μὲς τῇ σιγῇ...
κι' ἄμα ἡ φωνὴ τοῦ ἡ ὑστερῆ σιωπῆς
τὸ ἴδιο γροικαίει κακὸ κρυφόν:

«—Ξέρω... πάλι θὰ εἰπῇς: ἕναν καιρὸ
ἀγάπαγεν ἕνας νιός
ὥραϊο κοράσι... κι' αὐτό...
«—πὸ κλάμμα ἕνα πουλὶ θὰ σκάσῃ
ἂν θὰν τὸ πῶ τὸ μυστικόν!

Ἀγάπαγ' ἕναν νιὸ ὥραϊο κοράσι
κι' αὐτό...
Σὰν πάντα—ἕναν καιρὸ
λησμονημένο κοιμήθηκα νεκρό...

Ὁχτώβρης τοῦ 1905.

ΑΝΘΗ ΓΙΑΝΝΙΩΤΙΣΣΑ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὕτῃ θὰ κρεμᾶται κάθε βδομάδα, σὰν κε-
φάλαια ληστῶν, ὅλες τίς ὁσυνταξίες καὶ ἀνορθογραφίες πού
βρίσκονται σὲ καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτης τῆς
στήλης αὕτης θᾶναι ὅλ' οἱ ἀναγνώστες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ
πλάι στὸ βαρβαρισμὸ πού θὰ μᾶς στέλλουνε νὰ σημειώ-
νουν τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας πού
βρίσκεται).

ΑΡΙΘ. 1.

«... Ἀπειρίαν βακτηρίων αἰτίνες καλ-
λιεργηθέντες» (Μενελάου Σ. Σακογ-
ράφου ΥΦΗΓΗΤΟΥ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπι-
στημῷ «Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι καὶ τίτλοι»
σελίδα, 6, ἀράδα 9).

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνθλοποιεῖ

ὅτι κατ' αὐτὰς τίθησιν εἰς κυκλοφορίαν τραπεζικὰ
γραμμάτια τῶν δραχμῶν πέντε (5) νέας ἐκδόσεως
(δευτέρας) καὶ νέου τύπου μήκους 11 περίπου ἐκα-
τοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πλάτους 6 1)3.

Τὰ νέα ταῦτα τραπεζικὰ γραμμάτια διακρίνον-
ται ἐκ τῶν ἐξῆς κυριωτέρων γνωρισμάτων:

Ἐπὶ τῆς προσόψεως

φέρουσι πρὸς τὰ ἄνω ἐν σχήματι τόξου διὰ κεφα-
λαίων μελανῶν στοιχείων τὰς λέξεις «Ἐθνικὴ Τρά-
πεζα τῆς Ἑλλάδος», ἀμέσως δὲ κάτωθι ἐν θυρεῷ
κεκοσμημένῳ διὰ δαντελλοειδῶν ποικιλιμάτων τὸν ἀ-
ριθμὸν 5 διὰ μεγάλου λευκοῦ στοιχείου. Ὑπὸ τοῦ-
τον ἐν μελανῇ ταινίᾳ ἀποτυπώνεται διὰ λευκῶν κε-
φαλαίων στοιχείων αἱ λέξεις «δραχμαὶ πέντε». Ὑπὸ τὴν
χρονολογίαν φέρονται ἀριστερᾷ ἢ ὑπογρα-
φῇ τοῦ Ταμίου τῆς Τραπεζῆς, ἐν τῷ μέσῳ ἢ τοῦ
Διοικητοῦ καὶ δεξιᾷ ἢ τοῦ Βασ. Ἐπιτρόπου, τεθει-
μένοι αἱ μὲν τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Ταμίου διὰ
σφραγιστήρος, ἡ δὲ τοῦ Βασιλικῷ Ἐπιτρόπου ἰδιο-
χείρως.

Ἐκατέρωθεν τοῦ γραμματίου ἀποτυπώνονται ἐν
κυκλικῷ πλαίσίῳ, περιβαλλομένοις ὑπὸ δαντελ-
λοειδοῦς ποικιλίας, ἀριστερᾷ μὲν ἢ εἰκὼν τοῦ
ἱδρυτοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου, δεξιᾷ δὲ
τὸ Βασιλικὸν Στέμμα. Ἀνωθι τοῦ πλαισίου τούτου
φέρεται ἐν θυρεοῖς κεκοσμημένοις ὁ ἀριθμὸς 5 διὰ
λευκῶν στοιχείων, κάτωθι δὲ δι' ἐρυθρῶν στοιχείων
ἢ σειρὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐκάστου γραμματίου. Ἡ
ὅλη πρόσοψις, περιβαλλομένη ὑπὸ πλαισίου πεποι-
κιλμένου διὰ δαντελλοειδῶν κοσμημάτων, εἶναι χρώ-
ματος κατὰ μὲν τὸ κέντρον οὐρανοειδοῦς, κατὰ δὲ
τὰ ἄκρα καστανίνου, οὐρανοειδοῦς καὶ μελανοῦ.

Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀπισθίας ὄψεως εἰκονίζεται ἐν
κυκλικῷ λευκῷ πλαίσίῳ ἢ Ἀθηνᾶ. Ἀνωθι τῆς εἰ-
κόνος ταύτης ἐν καστανίνῳ τοξοειδεῖ ταινίᾳ ἀναγι-
νώσκονται διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων αἱ λέ-
ξεις «δραχμαὶ πέντε», κάτωθι δὲ ἐν ἐπίσης καστα-
νίνῳ ἐπιμήκει ταινίᾳ διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοι-
χείων ἀναγράφεται ἡ ἐκδοσις (ἐκδοσις δευτέρα).

Ἐκατέρωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης καὶ ἐν θυρεοῖς πε-
ποικιλμένοις διὰ δαντελλοειδῶν κοσμημάτων χρώ-
ματος μελανοῦ, οὐρανοειδοῦς καὶ καστανίνου διὰ
μεγάλων λευκῶν στοιχείων ὁ ἀριθμὸς 5.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 4 Φεβρουαρίου 1906.

Ὁ Διοικητὴς
ΣΤ. ΣΤΡΕΪΤ

Η ΦΡΟΣΥΝΗ

Θυμοῦμαι ἀκόμα τὴ Φροσύνη. Τὰ λόγια τῆς ἀν-
τιλαλοῦν ἀκόμα μέσα στῆς ψυχῆς μου τὰ μυριόθλι-
φτα χαλάσματα.

Ὁ χρόνος νὰ μαρῶν δὲν ἤμπόρεσε τὰ ρόδα τῆς
ἀγάπης μου, τὰ ρόδα πού ξεφύλλιζα στὰ δόγμαυρα
μαλλάκια της. ὦ! τί λατρεῖα ἔκρυβα στὰ στήθη
μου γι' αὐτή! Μὰ πῶς μ' ἀγάπαγε κι' ἐκείνη!

Σιμά της ἐγαλάνιζε τοῦ πόνου μου ἡ γιγάντεια
τρικυμία. Σιμά της ἐξεχνόσα τῆς ὁδῆς τὴ φθορὰ
τὴν καταλύτρα.

Θυμοῦμαι μιὰ βραδιά τί μοῦλεγε ἡ Φροσύνη ἡ
κακημένη. Γενάρης μῆνας, ὅζω χιόνιζε κι' ἐμῆς μέσ'
ἔς τὸ θερμὸ σπιτάκι της, κοντὰ στὴ σιὰ, στὴ λάμψη
τῆς φωτιᾶς σὰν ἔκακα τρυγόνια γλυκοκουβεντιά-
ζαμε.

Καὶ μοῦλεγε. «Θέλω μεγάλο νὰ σὲ δῶ. Σ' τὸν
ἔσκιο πού θὰ ρίξῃ ὁ κόρινος τῆς Δόξας σου θέλω κι'
ἐγὼ νὰ ξαποστάσω λίγο ἀντάμα σου. Θέλω πιστὴ
παρηγορήτρα σου νὰ μ' ἔχῃς στῆς ζωῆς τίς ἡμέρες
φουρτούνης. Θέλω νὰ ζήτῃ μνήμη μου στοῦ στίχου
σου τὴ μουσική. Θέλω...» Καὶ δάκρυα κατακλύ-
ζανε τὰ μάτια τῆς Φροσύνης.

ὦ! πῶς τὰ λόγια της ἐτοῦτα ἀντιλαλοῦν ἀκόμα
μέσα στῆς ψυχῆς μου τὰ μυριόθλιφτα χαλάσματα!
Κι' αὐτὰ 'ναι πού μοῦ δίνουνε τὴ δύναμη νὰ ξαγρυ-
πῶ τίς νύχτες μέσ' στὴ μοναξιά. Αὐτὰ 'ναι πού μοῦ
λένε νὰ καταπίνω ἀτάραχα τοῦ κόσμου τὰ φαρμάκια,
νὰ τρέχω στὴν αὐλὴ τοῦ μαρτυρίου τῆς ζωῆς ἀξί-
νοιαστος.

Θυμοῦμαι ἀκόμα τὴ Φροσύνη. Μὰ ὁ θάνατός
της μοῦ πληγώνει ὡς τώρα τὴν καρδιά. Μιὰ χυνο-
πωρινὴ βραδυὰ ἔγυρε τὸ κεφάλι της στὴν ἀγκαλιά
μου. Τοῦ πυρετοῦ ἡ φλόγα εἶχε κάψει τὴν καρδιά
της. Ἡ ὁμορφιά της ὅλη σβύστηκε στῆς ἀρρωστιᾶς
της τὴν πνοή. Τὰ μάτια της μονάχα φύλαξαν τὴ
χάρη τους τὴν πλάνη. Μοῦ λέγει ἀξαφνα «ἔχε γεια»
κι' ἔκλεισε τὰ ματόφυλλά της δακρυσμένα.

ὦ! πάντα θὰ θυμοῦμαι τὴ Φροσύνη. Ἀκόμα δὲ
μαράθηκαν τὰ ρόδα τῆς ἀγάπης μας, τὰ ρόδα πού
ξεφύλλιζα στὰ δόγμαυρα μαλλάκια της.

Κατελλόριζο.

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ

Ἐμαθε ὁ λαγὸς καὶ μπαί-
Μες στῆς παπαδιάς τὰμπέ-
Κι ὅλο στὰ κρυφὰ πηγαί-
Καὶ δὲν πιάνεται ἄμα βγαί-
Καὶ τὴν ὥρα πού θὰ φέ-
Κλέβει κάμποσα σταφύ-
Κι ὁ παπᾶς τραβάει τὰ γέ-
«Μωρὲ ὁ κλέφτης ποῦθε βγαί;..
Παπαδιά φέρε τὴν κουμποῦ-
Νὰ σοῦ πῶ γὼ τί χαμποῦ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΜΠΟΥ...